

Francelj je sedel nekaj časa ... kar se začno tajati njegove zmrzle hlačice in po šoli se razširi čuden duh. Voda priteče notergor do sprednjih klopi.

»Kaj pa je to?« vprašujejo gospod učitelj.

Kmalu najdejo vzrok. Francelj mora povedati, kako in kaj.

»Ti nesrečni otrok ti! Prehladiš se lahko in zboliš. Oh, ti paglavci!«

Pa so bili dober mož, naš gospod učitelj. Urno so napisali par besedi, dali pismo nemu učencu in mu ukazali, naj pelje Franceljna na njihov dom. —

Čez dober četrť ure je prišel Francelj zopet v šolo. Toda kakšen! V gosposkih, kratkih hlačah, kakršne je nosil učiteljev Feliks in drugi mestni otroci.

Kmetiški fant v gosposki obleki! Joj, kako je bil čuden! Pa kako neroden! Kar sram ga je bilo, nikamor si ni upal pogledati.

Vendar pa, moralo je biti! Francelj je hvaležen še danes gospodu učitelju za njegovo skrb in pa svojemu angelu varihu za njegovo varstvo. Kako lahko bi se bil takrat prehladil in šel pod grudo!

J. E. Bogomil.

Živali.

1. Ptíček — prosjak.

Čiv, čiv, čiv!
Kje je človek živ,
da bi dal mi kaj zobati!
V snegu ni več kaj pobrati.
Čiv, čiv, čiv!
Komaj, da sem živ!

Čiv, čiv, čiv!
Komaj sem še živ.
Hiše nimam, hrane nimam;
lačem sem, da komaj kimam.
Kdo je teča kriv?
Čiv, čiv, čiv!

Čiv, čiv, čiv!
Komaj da sem živ!
Zrnja, prosim, otročiči,
vi fantiči in deklīči!
Kar mi morete,
mi natresite!

Mraz je huda reč,
ni nikomur všeč.
Glad pa smrtno pesem poje,
in to muči me oboje.
Tak sem siromak —
ptíček — vaš prosjak!

Čiv, čiv, čiv!
Malo sem še živ.
Mraz pretresa mi koščice,
zmrzle imam že nožice.
Čiv, čiv, čiv.
Komaj da sem živ!

Čiv, čiv, čiv!
Dajte, da bom živ.
Slab sem, da že komaj zinem,
malo še, in — tu poginem.
Komaj, da sem živ.
Čiv, čiv, čiv!

Čiv, čiv, čiv!
Rad bi bil še živ!
Dajte, dajte, potresajte,
pa nikari ne čakajte!
Sicer me končā
silna lakota.

A. I. Mavški.